

Arrest

nr. 88 500 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 20 juli 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekster en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, diende op 19 juli 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 25 augustus 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 34.906 van 27 november 2009 heeft de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 5 januari 2011 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.3. Op 24 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De verzoekster diende ook tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 88.498 van 28 september 2012 heeft de Raad de beslissing van 24 maart 2011 vernietigd.

1.4. Op 23 juni 2011 diende de verzoekster een derde asielaanvraag in, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris op diezelfde dag een beslissing nam houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5. Op 14 juli 2011 diende de verzoekster een vierde asielaanvraag in. Op 20 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing werd op diezelfde dag aan de verzoekster betekend. Het betreft de bij huidige beroep bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten I(...) Z(...)
geboren te Malgobek , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 14/07/2011

“Overwegende dat de betrokkene op 19 juli 2007 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 23 juli 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 augustus 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 november 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 5 januari 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 maart 2011. Overwegende dat de betrokkene op 23 juni 2011 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 juni 2011. Overwegende dat de betrokkene op 14 juli 2011 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 12/07/2010, een oproep dd. 22/09/2010 en een oproep dd. 05/10/2010 naar voren brengt op naam van haar zoon, dat ze verklaart dat dit de originelen zijn van kopieën die ze reeds eerder naar voren bracht waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging verleend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste middel

De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende :

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing dd. 20 juli 2011 laat uitschijnen, heeft verzoekster n.a.v. haar vierde asielaanvraag dd. 14 juli 2011 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Zo legde verzoekster aan de diensten van verweerder de originele exemplaren van 3 oproepingsbrieven (dd. 04/06/2010, dd. 20/09/2010 en dd. 01/10/2010) uitgaande van de Russische autoriteiten over.

Haar oudste dochter die in de Russische Federatie woont, stuurde deze originele documenten naar verzoekster op per post.

Van zodra verzoekster in het bezit was van deze documenten, bood zij zich opnieuw aan bij de diensten van verweerder om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Ter staving van het feit dat verzoekster deze originele oproepingsbrieven pas zeer recent had ontvangen vanuit de Russische Federatie, legde zij aan de diensten van verweerder eveneens de originele briefomslag over.

De drie oproepingsbrieven bewijzen wel degelijk dat verzoeksters leven nog steeds in gevaar is in de Russische Federatie en dat zij in de huidige omstandigheden niet kan terugkeren gezien haar veiligheid niet gegarandeerd is.

Voor verzoekster bewijzen deze documenten dat de problemen waarvoor zij met haar zoon I(...) M(...) de Russische Federatie in 2007 hadden verlaten, nog steeds bestaan.

De asielaanvraag van verzoekster was gebaseerd op het feit dat zij vreest dat zijzelf en haar zoon I(...) M(...) in de Russische Federatie opnieuw het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen door de autoriteiten omwille van de betrokkenheid bij rebellenactiviteiten vanwege haar schoonbroer Ir(...) M(...) en aan wie in België de vluchtelingenstatus werd toegekend.

De vrees van verzoekster is wel degelijk gegrond.

Bij een terugkeer naar haar land staat het vast dat verzoekster het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden.

De door verzoekster voorgelegde stukken spreken voor zich en bewijzen dat haar vrees om bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen wel degelijk ernstig dient te worden genomen.

De elementen in verzoeksters asiëldossier tonen duidelijk aan dat haar veiligheid en die van haar zoon I(...) M(...) wel degelijk in gevaar is in de Russische Federatie.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoekster n.a.v. haar vierde asielaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande haar vrees voor vervolging.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen.

De door verzoekster voorgelegde documenten, waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. haar eigen problemen en die van haar zoon hadden kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoekster voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat vluchteling, dient dit genuanceerd te worden :

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald :

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.

The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekster.

Verzoekster kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar de Russische Federatie uit vrees om er bedreigd en vermoord te zullen worden.

Voor verzoekster is het duidelijk dat haar veiligheid in gevaar is in de Russische Federatie alwaar zij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoekster dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien -in het kader van de verdere onderzoeksfase van zijn asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en stukken van verzoekster.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoekster te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de nieuwe documenten die zij had aangehaald n.a.v. haar vierde asielaanvraag.

De aangevochten beslissing dd. 20 juli 2011 is foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).“

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe zowel de drie oproepingsbrieven als de bijhorende enveloppe die door de verzoekster bij haar nieuwe asielaanvraag werden aangehaald als zijnde "nieuwe gegevens". Tevens wordt geoordeeld dat de verzoekster opnieuw ingaat op de motieven die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten en dat deze motieven reeds beoordeeld werden door de Belgische asielinstanties. Van een vage, onduidelijke, stereotiepe of gestandaardiseerd gemotiveerde beslissing, zoals de verzoekster voorhoudt, is dan ook geen sprake. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de aangevoerde bepalingen, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Aangezien uit het middel blijkt dat de verzoekster de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt, kan worden aangenomen dat de verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht besproken te worden.

Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna : het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag drie oproepingsbrieven op naam van haar zoon neerlegde dd. 12 juli 2010, 22 september 2010 en 24 maart 2010 en de enveloppe waarmee deze oproepingsbrieven werden verstuurd. Ter gelegenheid van haar gehoor op 20 juli 2011 naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag verklaarde de verzoekster hierbij nog het volgende: *“Ik leg 3 originele convocaties voor. Ik heb bij mijn eerder asielaanvraag enkel de kopies kunnen tonen, nu zijn de originelen per post toegekomen (envelop bij). Ze zijn uitgeschreven op naam van mijn gehandicapte zoon M(...), daterende van 12/07/2010, 05/10/2010 en 22/09/2010. Ze werden gestuurd naar ons domicilieadres in Tsjetsjenië. Mijn zoon wordt nog steeds gezocht in ons thuisland omdat hij dezelfde naam heeft als zijn oom, die in België erkend vluchteling is. Mijn dochter gaat hier ondertussen al 4 jaar naar school. De drie convocaties zijn identiek, enkel de datum verschilt. Inhoud : M(...) moet zich aanbieden in de hoedanigheid van getuige, bij de ‘afdeling binnenlandse zaken van district Nadtjerechniy’. Convocatie werd overhandigd aan huurster K(...) die ons voormalige huis momenteel huurt.”*

3.5. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de neergelegde documenten gesteld dat de verzoekster verklaart dat het de originelen betreft van kopieën die ze al eerder naar voor bracht, dat zij deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen bij de behandeling van haar tweede asielaanvraag en dat de enveloppe geen aanduiding bevat van de inhoud ervan. Daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoekster opnieuw ingaat op de motieven die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten en dat deze motieven reeds door de Belgische asielinstanties werden beoordeeld. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat de verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet waardoor haar tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen

3.6. Na een louter theoretisch betoog over de motiveringsplicht en artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, hetgeen op zich uiteraard niet volstaat om de aangevoerde schendingen aan te tonen, stelt de verzoekster dat zij bij haar vierde asielaanvraag *wel degelijk* nieuwe gegevens heeft aangebracht. Zij stelt dat de voorgelegde oproepingsbrieven bewijzen dat de problemen die aan de oorzaak lagen van haar vertrek uit haar land van herkomst nog steeds bestaan, dat haar vrees voor vervolging gegrond is en dat zij en haar zoon bij een eventuele terugkeer het slachtoffer zullen worden van ernstige moeilijkheden. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de verzoekster zelf aangeeft dat zij zich in het kader van haar vierde asielaanvraag op dezelfde problemen baseert als bij haar eerste asielaanvraag. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekster (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt dus bij uitstek aan de verzoekster toe om aan te tonen dat de nieuwe elementen als *“nieuwe gegevens”* kunnen worden beschouwd. *In casu* gaat de verzoekster niet verder dan het louter affirmeren van haar problemen en de enkele bewering dat deze problemen worden bewezen door de stukken die aan de verweerder werden voorgelegd. De verzoekster blijft echter in gebreke om het nieuwe karakter - in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet - van deze oproepingsbrieven aan te tonen. Zij toont immers niet aan en oppert zelfs nergens dat de drie oproepingsbrieven betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen. In tegendeel erkent zij dat deze oproepingsbrieven kaderen in dezelfde problematiek die reeds van bij haar vertrek uit Tsjetsjenië bestond. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekster niets inbrengt tegen de determinerende motieven van de bestreden beslissingen dat zij *“deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag”* en dat zij *“opnieuw ingaat op de motieven die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten”*. Deze motieven volstaan reeds om de bestreden beslissing te kunnen schragen. De verzoekster kan derhalve niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de voorgelegde oproepingsbrieven wel degelijk nieuwe gegevens zijn.

3.7. Aangezien niet wordt aangetoond dat de verzoekster bij haar vierde asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht, kan de verzoekster al evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat de verweerder haar dossier had moeten overdragen aan de commissaris-generaal voor een onderzoek ten gronde. Zoals onder punt 3.3. opgemerkt, kan de verweerder immers enkel nagaan of de in het kader van een herhaalde asielaanvraag voorgelegde elementen al dan niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Wanneer wordt vastgesteld dat dit niet het geval is, is de bevoegdheid van de verweerder uitgeput en wordt de asielaanvraag niet door de commissaris-generaal aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, onderworpen.

3.8. Met haar uiteenzetting over de bewijsvoering in asielzaken en het voordeel van de twijfel gaat de verzoekster eraan voorbij dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoekster, doch slechts wordt vastgesteld dat zij bij haar vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De desbetreffende kritiek is niet relevant in deze zaak.

3.9. Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht werd niet aangetoond.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.10. Tweede middel

In een tweede middel voert de verzoekster een schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de artikelen 48/3 en 49/3 van de vreemdelingenwet. De verzoekster zet het middel als volgt uiteen:

“Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie ; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Uit de bestreden beslissingen dd. 20 juli 2011 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoekster grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 a+b van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder gegeven heeft, is stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

De door verzoekster verstrekte gegevens (de originele exemplaren van drie oproepingsbrieven) waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een volledig onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoekster heeft aangebracht.”

3.11. De Raad merkt op dat het tweede middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de Kwalificatierichtlijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart

2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). *In casu* laat de verzoekster na uiteen te zetten welke artikelen uit deze richtlijn zij viseert, en verzuimt zij daarenboven te verhelderen op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

3.12. De Raad wijst er verder op dat de toepassing van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoort. De bestreden beslissing betreft echter een weigering tot in overwegingname van een vierde asielaanvraag, hetgeen behoort tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris die in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet enkel bevoegdheid is om na te gaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht. Bijgevolg kan de schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig worden aangevoerd.

3.13. Het betoog van de verzoekster dat de bestreden beslissing onvoldoende persoonlijk is en waarbij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgeworpen, gaat bovendien uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waardoor deze stelling feitelijke grondslag mist. Immers beschrijft de bestreden beslissing duidelijk en concreet waarom de elementen die in het kader van de vierde asielaanvraag werden aangevoerd niet als "*nieuwe gegevens*" kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Voor een bespreking hiervan wordt verwezen naar wat hierboven met betrekking tot het eerste middel werd gesteld. De verzoekster duidt nergens aan met welke gegevens de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er werd dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

3.14. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. Derde middel

In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt hierbij het volgende:

"Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door haar bijgebrachte nieuwe stukken ter gelegenheid van haar nieuwe asielaanvraag dd. 14 juli 2011, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit."

3.16. De Raad dient erop te wijzen dat het redelijkheidsbeginsel hem niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar dat dit beginsel van behoorlijk bestuur enkel toelaat dit oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

3.17. Verzoeksters blote affirmatie volstaat niet om een schending van het redelijkheidsbeginsel aan te tonen.

3.18. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE